

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

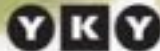
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÜRSEL KORAT

Yün Sultan ve Yedi İbiş

Resimleyen
Hemad Javadzade

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

YAPİ KREDİ YAYINLARI

Yün Sultan ve Yedi İbiş

Gürsel Korat 1960'ta doğdu. Çocukluğu ve ilköğrenimi Kayseri'de geçti. Yüksek öğrenimini Ankara Üniversitesi'nde tamamladı. Çeşitli gazete ve dergilerde yazılar yayımladı. Bazı film projelerinde senarist olarak yer aldı, çeşitli üniversitelerde dersler verdi. *Kalenderiye* romanıyla Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülü'nü (2009), *Yine Doğdu Tanyıldızı* romanıyla Ankara Üniversitesi Edebiyat Ödülü'nü (2015), *Unutkan Ayna* romanıyla Orhan Kemal Ödülü'nü (2017) aldı.

Kitapları: *Zaman Yeli* (Roman, 1995), *Çizgili Sarı Defter* (Öykü, 1996), *Sokakların Ölümü* (İnceleme, 1997), *Ay Şarkısı* (Roman, 1998), *Güvercine Ağıt* (Roman, 1999), *Kristal Bahçe* (Deneme, 2003), *Taş Kapıdan Taçkapıya: Kapadokya* (İnceleme, 2003), *Gölgenin Canı* (Öykü, 2004), *Dil, Edebiyat ve İletişim* (İnceleme, 2008), *Kalenderiye* (Roman, 2008), *Rüya Körü* (Roman, 2010), *Pof Kuyruk* (Çocuk Öyküsü, 2012), *Yine Doğdu Tanyıldızı* (Roman, 2014), *Bir Ayı Ne İster?* (Çocuk Öyküsü, 2016) *Unutkan Ayna* (Roman, 2016), *Kunday / Gölgeler Çağı* (İlkgençlik Romanı, 2017), *Ay Şarkısı* (2018).

Tiyatro oyunları ve senaryolar: *Yol Ayrırımları* (Oyun, 2006), *Yedi Kocalı Hümmüz* (Senaryo, 2009, Yönetmen: Ezel Akay), *Yün Sultan ve Yedi İbiş* (Çocuk Oyunu, 2010), *1984* (Oyun, 2012, G. Orwell Uyarlaması).

Hemad Javadzade (İran, 1984) İstanbul'da yaşayan sanatçı grafik tasarım bölümünü bitirdikten sonra profesyonel kariyerine 2001'de ilk kişisel sergisiyle başladı. Birçok ulusal yarışmada resim heykel ve grafik dallarında ödüle layık görüldü. Beş kişisel sergi açtı ve aralarında Mamut Art Project'in de olduğu 10'dan fazla karma sergiye katıldı. Sâdık Hidâyet'in *Kör Baykuş* (YKY, 2017) kitabını resimledi.

Gürsel Korat'ın
YKY'deki kitapları

Doğan Kardeş
Pof Kuyruk (2013)
Bir Ayı Ne İster? (2016)
Kunday/Gölgeler Çağı (2017)
Yün Sultan ve Yedi İbiş (2019)

Yine Doğdu Tanyıldızı (2014)
Zaman Yeli (2015)
Rüya Köru (2015)
Unutkan Ayna (2016)
Güvercine Ağıt (2016)
Kalenderiye (2016)
Dalgın Dağlar - Çizgili Sarı Defter ~ Gölgenin Canı (2017)
Ay Şarkısı (2018)

YKY'de Katkıda Bulunduğu Kitaplar

Erciyes'in Rüyası Kayseri (2013)
Altın Ülke: Çocukluk (2014)
Bana Adını Söyle (2014)
Bir Masal Anlat (2014)

GÜRSEL KORAT

Yün Sultan ve Yedi İbiş

Resimleyen
Hemad Javadzade

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5477
Doğan Kardeş - 982

Yün Sultan ve Yedi İbiş / Gürsel Korat
Resimleyen: Hemad Javadzade

Kitap editörü: Filiz Özdem
Düzeltili: Filiz Özkan

Kapak Tasarımı ve grafik uygulama: Süreyya Erdoğan

Baskı: Sena Ofset Ambalaj, Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sk. 2. Matbaacılar Sitesi B Blok
Kat: 6 No: 4NB 7-9-11 Topkapı - Zeytinburnu / İstanbul
Telefon: (0 212) 613 38 46
Sertifika No: 45030

1. baskı: İstanbul, Ekim 2019
ISBN 978-975-08-4606-9

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2019
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayınanın yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/YapiKrediKulturSanatYayincilik](https://www.facebook.com/YapiKrediKulturSanatYayincilik)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Yün Sultan ve Yedi İbiş

Bir Zamanlar, Yünistan

Çok eski zamanlarda, bulutları pamuk şekerlere benzeyen, dağları pof pof kabilen Yünistan'ı bir kadın padişah yönetirdi. Sevecen bir sultandı bu: Yumuşak bakışlarıyla mutluluk saçardı.

“Bilge Sultan” derlerdi ona. Doğayı çok severdi. Ağaçlara ad veren oydu, her keçiye, her geyiğe, her kurda da. Dağ başlarında bile ağaçların adlarını yazdırırdı. Bulutlara bile ad verirdi, dağların küçük tepelerine, kuzulara, kedilere ve köpeklere de.

Bu ülkede ağaçlar ancak oduncuların kararıyla, kurumuşsa kesilirdi.

Yünistan'da bilim sevgisi çok büyüktü. Ülkenin öyle büyük bir bilim parkı vardı ki, orada her yaştan insan, yılda bir kez toplanır buluşlarını gösterirdi. Ne çok buluş yapılmıştı, saymakla bitmez: Hoplatan arabalar, sularda iz bırakan ışıklar, her tınlayışında farklı ses çıkaran ziller, ilaç yerine yenen meyveler, göçmen kuşlara yön gösteren sanal kuşlar, hastalıkları yok eden ses makineleri, yün eğiren ve ondan iplik yapan robotlar...

Bütün dünyanın imrendiği bu ülkede tiftik keçilerine özel bir önem verilirdi. Bu keçilerin yününden öyle güzel hırkalar, kazaklar, şapkalar yapılırdı ki, turistler bunları almadan ülkelerine dönmezdi.

Yünistan halkı çocuklarına içinde yün geçen adlar koymayı seviyordu: Alayün, Karayün, Sarıyün, Yünlü gibi. Dağlara Karlıyün, Yüntepe, Keçidağı gibi adlar veriyorlardı. Bu halk doğaya tutkuyla bağlıydı; çocuklarına Filiz, Doğa, Bora, Rüzgâr, Bulut, Çiçek, Nehir, Yağmur, Pamuk gibi adlar koyuyordu.

Yünistan’da sultanlar kadın ya da erkek, yeteneğine göre seçilir, sarayda yaşamazdı. Sultanların herkes gibi bir evleri olur, diğerlerinden ayırt edilmezdi.

Bilge Sultan giderek yaşlansa da mutlu bir yaşam süren herkes gibi önüne çıkan güçlükleri kolayca yenebiliyordu. Epeyce yaşlanmış olan eşi ölünce çok üzüldü ama neyse ki kızı Yün Sultan’ın varlığından güç aldı, acılarının üstesinden geldi.

Yün Sultan çok akıllı bir kızdı. Sarı saçları vardı, yüzü çilliydi. Bilge Sultan onu kimsesizler evinden almış, büyütmüştü. Düğme burunlu, kocaman ağızlı, sevimli bakışlıydı. On iki yaşındayken gökcisimlerinin arasında kimsenin bilmediği bir yıldızı keşfedip ona adını verecek kadar zekâ doluydu. On dördüne geldiğinde ses yansımalarıyla sular üzerindeki ışık yansımalarını karşılaştırıyordu.

Sonra bir gün, kimsenin o güne kadar bilmediği aynayı icat etti. Çünkü Yünistan’da insanlar kendi yansımalarını sudan başka bir yerde görmez ve hiç kimse de ayna önünde oturup kendine hayran olmazdı.

Zekâsıyla göz kamaştıran Yün Sultan bir gün ayna yaparsa bunun felaket getireceğini anladı. Aynanın nasıl yapılacağını gösteren notlarını bir zarfa koydu, balmu-

muyla ağzını mühürledi ve Yünistan Bilim Merkezi'ne götürdü.

“Burada beklesin” diyordu içinden. “Yıllar sonra aynanın zararlarını yok edecek bir şey bulursam, o zaman yaparım.”

Yün Sultan'ın zarfı orada aylarca bekledi, sarardı, tozlandı. Bir gün bilim merkezini yöneten Karayün Ağa rafların tozunu silerken Yün Sultan'ın getirdiği mühürlü zarfı düşürdü. Zarf patladı ve içindekiler ortalığa yayıldı. Karayün Ağa bir yandan bunları topluyor bir yandan da defteri inceliyordu. Birden duraksadı: Göz kamaştırıcı bir buluş önünde olduğunu anladı.

Karayün Ağa hemen ayna yapmaya başladı. Ne var ki Yün Sultan'ın buluşu ona yetersiz görüldüğü için aynaya “bakış gücü” ekledi. Yani aynaya bakan kişi yalnızca kendini görmüyordu, ayna da o kişiyi görüyordu.

Bununla kalsa iyi! Cam hamuruna zaman akışını ileri ya da geri götüren ışık tozları serpti. Yaptığı şeyler kötü sonuçlar verecekti elbet. Ama Karayün Ağa bunu sezemedi. O, istediği zaman konuşan, geçmiş ve geleceği gösterebilen bir ayna yaptığını sanıyordu yalnızca.

Buluş Sergileniyor

Karayün Ağa buluşunu sergilediği zaman insanlar hayret ve sevinçle konuşan aynayı görmek için bilim parkına koştu. Buluşu o kadar sevildi ki, her eve ayna koyma modası başladı.

Fakat kısa zamanda aynanın olumsuz etkileri kendini gösterdi: İnsanlar yalnızca kendini beğenir olmuştı.

Mutsuzluk hızla yayılıyordu.

Yün Sultan çok tehlikeli olacağı düşüncesiyle ayna yapmamış olmasına üzülüyordu artık. “Keşke yapsaydım” dedi. “Benim aynalarım en azından konuşan aynalar gibi her insana farklı söz söylemez, olanı biteni tersinden de olsa olduğu gibi gösterirdi.”

Padişah Bilge Sultan da kendini beğenmişliğin hızla yayılmasından hoşlanmıyordu. Aynalar yok edilmeliydi. Fakat buna tek başına karar veremezdi. Önerisini meclise sunmak zorundaydı.

Buluşunun çok önemli olduğunu düşünen Karayün Ağa ise aynı görüşte değildi. “Aynada ne kötülük var?” diyor, yapıtıyla böbürleniyordu: “Aynalar zararlı değildir. Kendini beğenmiş insanlar var diye aynaları yok etmek saçma!”

Bilge Sultan elinde aynayla çıkıp gelen Karayün Ağa’nın sözlerini dinledi, hiç ikna olmamıştı. “Aynaları

yaşamımızdan uzak tutmak gerektiğini düşünüyorum” dedi. “Meclise bir yasa önereceğim. Aynalar bir süre yasa sak olsun. Eğer bu kendini beğenmişlik sürerse, o zaman aynaların suçsuz olduğunu kabul edebiliriz.”

Karayün Ağa inat edip dururken Yün Sultan içeri girdi, “Hoş geldiniz” dedi ve aynayı işaret etti: “Çok yanlış yaptınız.”

“Nedenmiş?” derken artık iyice kızgındı Karayün Ağa.

Yün Sultan gülümseyerek karşılık verdi: “Ayna olanı biteni göstermelidir. Sizin ki düşüncesini söylüyor. Üstelik aynaya baktığımızda aklımız görünmüyor. Görünmeli. Bunu hissetmeliyiz. Düşüncenin önemini unutturmak, yaptığınız aynanın en büyük kusurudur.”

Bilge Sultan, “Evet, işte bu!” diyerek parmağını şıklatı. Aynaların yok edilmesi gerektiğinden artık kesinlikle emindi. Meclise gidiyordu.

O zamana kadar sessiz sessiz duran ve olan biteni izleyen ayna, “Sultanım” diyerek söze karıştı: “Beni bir dinler misiniz?”

Bilge Sultan durup aynaya baktı.

Ayna saygıyla konuşuyordu: “Ben insanları yalnızca övmüyorum, onlardaki kusurları da gösteriyorum. İnsanlar bana bakarak kendilerine çekidüzen veriyorlar.”

“Bu doğru” dedi Bilge Sultan. “Fakat bir aynanın konuşması iyi değil. ‘Nasılım’ diye soran birine ‘kötü görünüyorsun’ diyemezsin, ‘eh, şurayı düzelt’ dersin o kadar. Sonra o mutlu olsun diye ‘sen en şahanesin’, ‘senin gibisini görmedim’ gibi sözler ederek onları kibirli biri haline getirebilirsin. Bunu yaptığını biliyoruz, yalan mı?”

Ayna, “Pek öyle değil” dese de Bilge Sultan onu dinlemedi, merdiven başına geldi, aşağı inecekti. “Evimde ayna istemiyorum” dedikten sonra basamağa adımını attı.

Ayna başına neler geleceğini anladığından, “ne olursa olsun” der gibi öyle bir ışık yansıttı ki, merdivenden inen Bilge Sultan’ın gözü kamaştı, önünü göremedi, ayağını boşluğa atıp yuvarlandı.

Korkunçtu her şey. Bir koşturmaca oldu. Bilge Sultan merdivenin dibine yığıldı. O güzel yüzüyle uyur gibiydi.

Yün Sultan’ın sevgili annesi, Yünistan padişahı Bilge Sultan birdenbire ölüverdi! Herkes bu ölüme çok şaşırıldı. Kimse ne yapacağını bilemedi.

Bilge Sultan’ın nasıl öldüğünü Yün Sultan biliyordu elbette. Görmüştü aynanın ne yaptığını.

Karayün Ağa Padişah Oluyor

Aynalara bir şey olmuştu. Herkesi büyülemiş gibiydiler. Bu nedenle padişahın nasıl öldüğünü gözleriyle gören ve herkese anlatmaya çalışan Yün Sultan'a kimse inanmadı. Üstelik buluşuyla beğeni kazanan Karayün Ağa padişah olarak seçildi.

Yün Sultan bunun üzerine öfkelen-di, üstünü bezle örttüğü aynayı alıp çöplüğe götürdü, koca çöp toplayıcının içine fırlattı, ayna şangır şungur ederek kırıldı.

Ayna kırılmıştı kırılmasına da, kime baksa ona kibir veren üst tarafına bir şey olmamıştı: Çöplerin arasında kibirli kibirli duruyor, üf püf ediyor, kalın kaşlarını ve koca kirpiklerini kırıştıırıyordu.

Akşam çöp arabası geldi, çöpler toplanırken işçilerden biri aynanın kırılmamış kısmını gördü, eline alıp baktı. Tam çöp arabasına atacaktı ki, ayna o anda "Ey gözü güzel adam!" dedi kalın sesiyle. "Ey eşsiz yiğit, ey akıllı insan! Beni böyle işe yaramaz hale getirmek sana çok şey kaybettirir."

Aynaların konuşmasına artık çoktan alışmış olan işçi bu sözleri dinlemedi, aynayı havaya kaldırıp çöp arabasının içine savurmaya hazırlandı. O sırada, "Bak" dedi ayna. "Sana geleceğini gösterebilirim."

İşçi duraksadı.

"Nasıl yapacaksın bunu?"

Ayna, “İşte böyle” diyerek bir göz hareketi yapınca akşam karanlığına bir ışık yayıldı ve aynanın yüzeyinde başka bir yerin görüntüleri belirdi. İşçinin babası aynayı birine veriyor, bolca para alıyordu. İşçi o güne kadar konuşan ve insanları öven çok ayna görmüştü görmesine de böylesini görmemişti. Kararsız ve şaşkındı. Ayna bağırdı: “Görmüyor musun ben ayna değilim, geleceği söyleyen bir biliciyim. Neyi yok edeceğinin farkında mısın?”

İşçi kafasını kaşıdı. “Bu şey doğru söylüyor” dedi içinden. Onu babasına götürmeye karar verdi.

İşçinin babası marangozdu.

“Tamam” dedi işçi. “Sana bir şans tanıyacağım.”

Ayna kısa bir yolculuktan sonra marangozun önündeydi artık. Marangoz aynayı eline aldı ama kendini değil, karlı dağları, dağlardaki ceylanları, yolları gördü, çok şaşırdı ve “Bu bir ayna değil” dedi oğluna. “Çok farklı bir şey. Aferin, iyi bir şey bulmuşsun.”

Böylece ayna marangozun atölyesinde cilalandı, kırık yerleri düzeldi ve ısl ısl parladı. Biraz küçülse de işe yarar büyüklükteydi. Marangoz, aynaya baktıkça böbürleniyor, “Bu dünyada benden daha yetenekli kimse yok” diyordu. “Hiçbir marangoz benim kadar becerikli olamaz.”

Ayna marangozun bu haline bakıp kıs kıs gülüyordu. Adam bu kendini beğenmişliğin aynadan geldiğini elbette bilemezdi.

Bir “pıstt” sesi işitildi. Aynada bir adam gülümsüyor, parmağını kıvrıya kıvrıya “yaklaş” diyordu.

Marangoz çekinerek baktı, eğildi: Aynada bir büyük evin içi ve koridorları görünüyordu. “Bu gördüğün kişi” dedi ayna, “Padişah Karayün Ağa’dır. Onun kimle evle-

neceğini göstereyim: İşte Tiftik Sultan! Beni ona götür, sana çok para verir.”

Marangozun eli çenesinde kalmış, dili tutulmuştu. Böyle bir şey nasıl olurdu? Gözlerini ovdu, bir daha baktı: Aynaya bakan kendi şaşkın yüzünden başka bir şey göremedi.

Hayal mi görmüştü acaba?

Bunu anlamanın tek yolu Tiftik Sultan’a gitmekti. Aynayı aldığı gibi atına bindi, bir koşu Tiftik Sultan’ın evine geldi ve kapıyı çaldı. Bir süre bekledi. Tiftik Sultan kapıyı açtı: “Buyurun?”

“Tiftik Sultan!” dedi marangoz, “Belki işinize yarar diye getirdim. Bakın: Bu şey geleceği gösteriyor. Almak ister misiniz?”

Tiftik Sultan aynaya bakar bakmaz bir tuhaf oldu. Aynanın kibir veren ışınları gözünü kamaştırmıştı: “Ne kadar yüce bir insanım” dedi mırıldanarak. Marangoza sordu: “Geleceği nasıl söylüyor? Neresine dokunacağım?”

“Bana sormanız yeterli” dedi ayna. Üzerinde ışıltılar içinde güleç yüzlü bir adam belirdi.

Tiftik Sultan irkildi. Sonra güldü: “Ne kadar etkileyici!”

Aynadaki görüntü dalkavukça selam verdi.

“Bana bir kehanet gösterin ki sizi alayım” dedi Tiftik Sultan.

Aynada bir bulutlanma oldu: Tiftik Sultan bebeğiyle birlikte oturuyordu. Karayün Ağa’yla evlenmişti.

Tiftik Sultan sevinçle, “Evet!” diye haykırdı. “Karayün Ağa’yla evleneceğim! Bir çocuğum olacak demek?”

Tiftik Sultan büyük bir para ödedi ve aynasını büyük bir hevesle eve taşıdı.

Karayün Ağa'nın Sarayında Tuhaf Olaylar

Karayün Ağa'yla Tiftik Sultan'ın düğününde herkes çok eğlendi.

Fakat Karayün Ağa'nın huyu padişah olur olmaz değişmişti: Mutsuzdu, kaygılıydı. Niye böyle olduğunu bilemiyordu. Kendine kocaman bir saray yaptırdı. Yine mutlu olamadı.

“Padişahım ben!” diyordu. “Ülkemi korumak benim görevim. Düşmanlarıma haddini bildirmek de.”

Oysa Yünistan'ın tek bir düşmanı bile yoktu. Dünya bu küçük ülkeye hayrandı; insanlar yeryüzünde böyle bir yer olduğu için sevinç duyardı.

Fakat padişah kuşkucuydu. Bir gün Tiftik Sultan'la satranç oynarken duraksadı ve mırıldandı: “Tomruklar Ülkesi kralı geçen hafta geldiğinde bana ters ters baktı. Sanırım bize savaş ilan edecek. En iyisi o savaş ilan etmeden ben edeyim.”

Düşündüğü şeyi kimseye danışmadan yapan ilk padişahtı: Gecenin bir vakti Tomruklar Ülkesi'ne saldırılması emrini verdi. Ordu yöneticileri şaşkındı, akıl alacak şey değildi bu. Fakat yasalara göre padişahтан emir gelince

duramazlardı, Yünistan'ın yün gibi yumuşak askerleri Tomruklar Ülkesi'ne girdi, elbette savaşmayı pek bilmedikleri için perişan oldular.

Herkes bu duruma çok kızdı ama aynalar kim padişaha kızacak olsa aklını çeliyordu. Bu nedenle padişaha tepki gösteren çıkmadı.

Ne var ki Padişah Karayün Ağa yine çok mutsuzdu.

Halkı eğlendiren müzisyenler ve kukla oynatıcılar saraya çağrıldı, bundan böyle yalnızca padişah eğlenecekti. Sanatçıların arasından en yetenekli ibişler seçilecek onlar da mutsuz padişahı güldürecekti. İbişlerin görevi, padişah ne derse desin eğlenceli bir şeymiş gibi gülmekti.

Fakat bu da çözüm olmadı. Çünkü padişah herkese kızıyordu. Bunun nedeni, her gün baktığı aynaydı.

Mutlu padişahlara alışkın olan Yünistanlılar şaşkınlık içindeydiler. Her geçen gün vergileri artıran, halkı yoksullaştıran ve gösteriş içinde yaşayan padişahı nasıl kurtulacaklarını bilemez olmuşlardı.

Şüphesiz saygılı bir halktı bu. Naziktiler, padişahlığı böyle kullanan biriyle ilk kez karşılaşıyorlardı.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi Yünistan'ı Yünistan yapan o güzel keçiler, Tuzistanlılara satılmış ve yün üretim çiftlikleri boşalmıştı. Karayün Ağa, Tomruklulara savaş açmak yetmezmiş gibi bir de zamanın en güçlü ülkesi Sütistan'la ticareti kesti.

Bu kadar ülkeyle kavgalı olunca, elbette padişah da sarayında rahat rahat oturamazdı. Karayün Ağa, "Or-

dumun başına geçmeliyim” dedi ama üzgündü. “Benim gibi kıymetli bir insan çamurlara basa basa savaşa gider mi hiç?” diyordu.

Sonunda ordusunun başına geçti, dattiri düttürü gitti savaşa.

Aynaya Bir Haller Oluyor

Karayün Ağa savaştan savaşa koşadursun, Tiftik Sultan bebeğini dünyaya getirdi. Fakat mutlu bir anne değildi.

Tiftik Sultan kitap okurken bir “psst” sesi işitti, söylene söylene yerinden kalktı, aynanın önüne gitti ve sordu: “Yine ne var?”

“Ben sana Yün Sultan’la dost olmayacaksın dememiş miydim?”

“Neden olmayayım? Anlamadım.”

Ayna fısıldadı: “Bir gün bu kız yüzünden saraydan kovulacaksın.”

Tiftik Sultan omuz silkti: “Saçma.”

Aynadaki yüz hırçın bakışlarla ellerini havaya kaldırdı, gözlerini devire devire yan taraftaki bir şeyi işaret etti: “Demek öyle? Bak bakalım! Yaklaş da gör geleceğini!”

Tiftik Sultan elleri ağzında hayretle aynayı izliyordu. Bir ara şaşırarak parmağını ısırды: “Ben mi yapıyorum bunları? Ne? Af diliyorum öyle mi?”

“Gördüğün her şey olacak. Gelecek zaman böyle.”

Tiftik Sultan kaşlarını çatı: “Ne yapayım. Böyle olaksa olsun, Yün Sultan’a kötülük yapamam ben.”

Aynadaki iğrenç görüntü sır verir gibi eğilip fısıldadı: “Bak, o zamanlarda nasıl görünüyorsun?”

Tiftik Sultan aynadan korktu: “İnanmıyorum, hayır! Ben bu kadar korkunç olamam!”

“Dediklerimi yap!”

“Ne istiyorsun benden?”

“Yün Sultan’ı öldürteceksin!”

“Delirdin mi?”

“Öç alacağım. O beni kırdı çünkü! Bir zamanlar dev bir aynaydım. Bu kadar kaldım.”

Tiftik Sultan, “Hayır” deyince aynadan bir kıvılcım çıktı, cızırdadı ve Tiftik Sultan’ın tepesine kırbaç gibi indi. Sultan yere düştü, saçlarında bir yanık kokusu vardı. Ayna emrediyordu artık: “İbiş’i yanına alacak ve dediğim her şeyi yapacaksın.”

Tiftik Sultan sessizce dinliyordu. Odun kıran iki kişi gördü aynada.

“Bunlar” dedi ayna, “oduncu Kozalak Nine’yle oğlu Çınar. Yün Sultan’ı onlara gönder. Öldürürler.”

Tiftik Sultan ürperdi: “Hayır” dedi, geriledi.

“Korkacak bir şey yok. Sen öldürmeyeceksin ki. Bak, şu katillere yakına gel de bak bir şöyle. Gördün mü?”

Tiftik Sultan anneye oğulun konuşmalarını işitebiliyordu, dinledi.

Oduncu Kozalak Nine terini silip elini baltasına dayadı, Çınar’a bakıp azarladı: “Oğlum neden öyle kibar kibar vuruyorsun oduna? Bir de özür dileseydin bari kütüklerden! Neyin var?”

“Bir şey yok anne. Biraz üşüttüm de.”

“Çocukluğundan beri böylesin.”

“Anneciğim odun kırmayı sevmiyorum ama başka çarem olmadığını da biliyorum.”

Sarayda bütün bunları önünde konuşuluyormuş gibi

aynadan izleyen Tiftik Sultan, İbiş Telli'nin geldiğini görünce, "İbiş" diye seslendi, onu kolundan tutup bir kenara çekti.

İbiş Telli boş boş konuşacaktı ki Sultan sus dedi parmağıyla. Sonra da sordu: "Sen hiç geleceği gösteren ayna gördün mü İbiş?"

"Hayır."

Tiftik Sultan, "Gel benimle" dedi, onu aynanın önüne götürdü. İbiş Telli aynaya eğilip baktı. Sonra eğilip bir daha baktı ve irkilerek geri çekildi. Çünkü aynada İbiş Telli'ye benzeyen biri dişlerini göstermiş ve "pıhhh" diyerek onu korkutmuştu.

"Korkma İbiş oğlan, korkma. Yaklaş."

İbiş Telli aynadan gelen bu sese şaşsa da Tiftik Sultan'dan cesaret alarak aynaya yaklaştı ve şaşkınlıkla sordu: "Bu odun kıranlar da kim? Aa, orada Yün Sultan'ı görüyorum. Bak sen. Yün Sultan'ı kaçırıyorlar!"

Ayna hışır hışır ederek konuştu: "Dediklerimi yapmazsan başka bir geleceğin olur. Başına açacağım belaları görmek ister misin?"

İbiş Telli korktu. Kaçmak istedi. O zaman aynadan çıkan kıvılcım bir şamar gibi İbiş Telli'nin suratına indi.

Tiftik Sultan üzgündü: "Tutsağız İbiş. Ne derse yapacağız."

İbiş Telli direndi: "Hayır! Yün Sultan'ı kaçıraramam, odunculara götüremem."

Aynadan bir kıvılcım daha çıkıp İbiş'in bütün gövdesini sarınca acı içinde kıvranan İbiş, "Dur yeter artık, tamam" dedi. "Tamam, yapacağım..."

Ormanda Bir Gün

Oduncu Kozalak Nine Çınar'la oturmuş pencereden ormana bakıyordu: "Her şey kötüleşti" dedi. "Kadın padişahımız ölmeden önce bu ülke sanki bir annenin kucağındaydı. İlaç nedir bilmezdik. Meyve yesek iyileşir, ısığa baksak baş ağrımız geçerdi. Arabalar eğlenceliydi, yollar şirindi. Şimdi kuşlar ve hayvanlar bile dertli. Ormanlar yok oluyor, sular kuruyor. Kimse kimseyi dinlemez oldu."

Gözünün yaşını sildi: "Bu gidişe biri dur desin artık."

Çınar sözü değiştirdi: "Bizim haydutlarla ne işimiz var anne?"

Kozalak Nine, "İşte bu yüzden ağlıyorum" dedi. "Eskiden böyle şeyler olmazdı."

"Ne gibi şeyler?"

"Kendini padişahın kızı sanan bir deliyi bu evde birkaç gün konuk edeceğiz."

"Ne kadar saçma. Varsın o deli, kendini padişahın kızı sansın. Bize ne ki bundan?"

"Para alacağız."

"Kötülük bu."

"Aman oğlum" dedi Kozalak Nine. "Ona zarar vermeyeceğiz."

"Hiç tanımadığımız birini evimize hapsetmekten söz ediyoruz. Daha nasıl bir zarar verilir ki insana?"

O sırada nal sesleri işitildi, sonra çok geçmeden de kapı vuruldu.

Haramibaşı dışarıdan seslendi: “Kozalak Nine!”

Yaşlı kadınla oğlu kapıya çıktılar. At üzerinde birkaç harami vardı. Yanlarında da Yün Sultan duruyordu. Haramibaşı kaşıyla Yün Sultan’ı işaret etti: “Emaneti getirdik.”

Çınar, Yün Sultan’a baktı, deliye benzetemedi. Çilli, kıvrıkcık saçlı ve dişleri ayrık bir sevimli kızdı bu. Yün Sultan’ın attan inmesine yardım etti, bakiştılar, birbirlerine gülümsediler. İçeri girdiler. Kapı önünde duran Kozalak Nine haramibaşının uzattığı keseyi adeta havada kaptı.

İçeride Çınar’la Yün Sultan mutfaktaki masanın önünde durmuşlardı. Çınar sordu: “Aç mısın? Sıcak çorbamız var.”

Yün Sultan “Evet” dedi başını sallayarak.

Çınar yiyecek bir şeyler hazırlarken Kozalak Nine geldi oturdu. Düşünceli görünüyordu.

Sessizce çorba içmeye başladılar.

Çınar, Yün Sultan’a sordu: “Kimsin?”

“Bilge Sultan’ın kızı Yün Sultan’ım ben.”

Kozalak Nine alaycı alaycı gülümsedi: “Nereden belli?”

“Hiçbir şeyden. Oğlun kim olduğumu sordu, ben de söyledim.”

“Peki bu adamlar niye kaçırdı seni?”

Yün Sultan omuz silkti: “Bilmiyorum. Tiftik Sultan ve İbiş Telli’yle orman gezisine çıkmıştık. Birden bir baskın oldu, kaçırıldım.”

Kozalak Nine şaşırdı “Kızım,” dedi, “bize bu haydutlar ‘kendini padişahın kızı sanan bir deliyi getireceklerini’ söylemişlerdi.”

Yün Sultan gülmeye başladı. Oduncu Çınar da güldü. Birbirlerini sevmişlerdi. Ağaçtan, ormandan konuştular, derken Çınar baktı ki Kozalak Nine oturduğu yerde uykuya dalmış, Yün Sultan’ın kolunu çekti, “Bence,” dedi, “kaçmalısın. Sana yardım ederim. Burada olduğunu bilenler bir kötülük yapmak için gelebilirler.”

Yün Sultan “tamam” anlamında başını salladı.

Sarayda Kargaşa

Padişah Karayün Ağa, Yün Sultan'ın kaçırıldığı haberini alır almaz savaşı bırakıp döndü. Yün Sultan'ın neden kaçırıldığını anlayamıyordu. Acaba bunu savaştığı ülkelerin casusları yapmış olabilir miydi?

Tiftik Sultan gerçeği söyleyecek gibi oluyor fakat aynadan korktuğu için ağzını bile açamıyordu. Bir ara "Kurtarın beni bu aynadan!" diyecekti ama Meclis Başkanı Sevgi Sarıyumak gelince sustu. Sevgi Sarıyumak, Yün Sultan'ı saklayan Kozalak adında yaşlı bir oduncu kadının yakalandığını haber veriyordu. Maalesef Yün Sultan'dan haber yoktu.

Padişah'la Sevgi Sarıyumak çıkar çıkmaz, ayna Tiftik Sultan'ı "Psst" diyerek yanına çağırırdı ve azarladı: "Ben ne dedim sana? Yün Sultan'ı haramibaşına ver, öldürsün demedim mi?"

Tiftik Sultan aynaya bakıyordu boş boş. Orada kara bulutlar belirdi, şimşekler çıktı. Yün Sultan ormandaydı, saklana saklana gidiyordu. Tiftik Sultan sevinçle zıpladı: "Ohh çok sevindim. Yün Sultan yaşıyor!"

"Akılsız! Sevineceğine İbiş Telli'yi çağır da yeni görevini verelim."

Tiftik Sultan'ın yüzü asıldı: "Nedir görev?"

"Görürsün."

Tiftik Sultan, İbiş Telli'yi çağırarak için kullanılan zilin yeşil renkli ipini çekti. Bir yandan da aynadaki Yün Sultan'ı izliyordu. Sonra Oduncu Çınar'ı gördü: "Bu kim? Katil mi? Onu yakalayacak mı yoksa?"

Ayna alaycı alaycı yanıt verdi: "O gördüğün Oduncu Çınar. Bırak kızı öldürmeyi, karınca bile ezemez."

İbiş Telli geldi, Tiftik Sultan'ın yanında durdu. Ayna, "Yaklaş!" dedi bağırarak.

İbiş Telli yaklaştı, aynaya baktı, korkuyla geri çekildi. Bir daha yaklaştı ve Yün Sultan'ın evden kaçtığını anladı. Halbuki Kozalak Nine'ye sıkı sıkı tembihlenmişti, Yün Sultan bağlanıp hapsedilecekti. Demek ki bunu yapmamıştı kadın.

Aynadan bir süre genç kızın ne yaptığını izlediler: Yün Sultan bir evin kapısını çalıyordu. Ses gelmeyince iki kez daha çalıyor ve eve girip sesleniyordu: "Kimse yok mu?"

Ses yoktu.

"Hu-huu?"

Ses yoktu. Fakat salonda bir masa üzerinde koca bir tas çorba, tabaklar ve yemekler duruyordu. Yün Sultan odalara girip çıktı, şaşırılmıştı. Başını kaşıyarak düşündü: "Altı yataklı koca bir oda... Sağda solda çeşit çeşit giysiler, kuklalar... Burada altı kişi yaşıyor. İşleri de oyunculuk olmalı."

Çorbadan bir kaşık aldı: "Soğumuş. Demek ki aceleyle kalktılar ve bir yere gittiler. Bekleyeyim bari."

Yün Sultan sedire oturdu, yutkuna yutkuna bekleme-ye koyuldu. Gözünü çorbadan alamıyordu.

“Niye bekliyorum ki? Çok acıktım. Herhalde bunun için kızmazlar.”

Sofraya yanaştı. Bir kâseye çorba koydu. Hafif hafif atıştırmaya başladı. Bir iki derken yemeye kendini kapırdı. Doyunca da karnını sıvazlaya sıvazlaya arkasına yaslandı: “Çok lezzetliymiş, oh.. Bir de sıcak olsaydı!”

Tiftik Sultan ve İbiş Telli aynadan izledikleri Yün Sultan’a hem acıyarak hem sevinerek bakıyorlardı. Birden görüntü değişti. İbiş Telli aynada birini gördü: Çirkin, ucube gibi bir kişi.

“Bu da kim?”

Ayna alaycı alaycı yanıt verdi: “Sensin güzel çocuk.”

“Ben böyle değilim. Bu ne çirkinlik?”

Ayna kahkaha attı, çok eğlendiği belliydi: “Korkma kılık değiştireceksin. Bu kılığa girip kaçak İbişlerin ormandaki evine gideceksin. Ev onların. Işığım la yıkadığım sihirli şekeri bu kıza yedireceksin.”

İbiş Telli boş boş baktı bir an. Aynanın dediğini yapmaktan başka çaresi olmadığını biliyordu.

İbişlerin Evi

Yün Sultan sedirde uyuyakalmışken kapı paldır küldür açıldı ve üçü kadın üçü erkek altı ibiş kahkahalar atarak içeri girdi. Yün Sultan da uyandı. Altı ibiş onu görünce donakaldı. İbişbaşı haykırdı: “Bu da ne? Bir rüya mı görüyorum? Bir padişah kızı! Hem de bu evde?”

Yün Sultan ne diyeceğini bilemiyordu. İbişbaşı’nın bakışları masaya döndü: “Bak sen! Yemeğimizden de yemişsin.”

Yün Sultan utançla başını eğdi: “Birazcık yedim, çok açtım.”

İbişbaşı: “İzin almadan öyle mi?”

Altı İbiş Yün Sultan’ın etrafını sardı. Onu utandırıp eğlenmek istiyorlardı. “Saçları sarı” dedi biri. Sonra her kafadan bir ses çıkmaya başladı:

“Çilli.”

“Dişleri ayrık.”

“Boyu uzun.”

“Tam bir soytarı.”

“Yok canım, aranan kız bu. Padişahın kayıp kızı.”

“Ölen padişahın.”

“Anamız gibiydi.”

“Ah, ne tatlıydı.”

Yün Sultan kendini toparlayıp karşı koydu: “Bana yardımcı olur musunuz? Çorba paranızı öderim.”

İbişbaşı elini kaldırıp, “Arkadaşlar! Çorbaları ısıtalım yeniden!” dedi. Sonra da Yün Sultan’a sofrayı gösterdi: “Dilediğin kadar iç Yün Sultan. Konuğumuzsun.”

“Beni tanıyorsunuz!”

“Bilge Sultan’ın akıllı kızını kim tanımaz? Seni hep bilim parkında görürdük.”

Yün Sultan hemen gidecekmiş gibi toparlandı: “Beni saraya götürürsünüz değil mi?”

İbişbaşı ciddileşti: “Götüremeyiz.”

Yün Sultan çok şaşırdı ve yığılır gibi yerine oturdu: “Neden?”

“Bizim kim olduğumuzu anlamadın mı?”

Yün Sultan bütün yüzleri inceledi. Bunlar soytarı kılıklı kişilerdi. Şakacı şakacı bakıyorlardı. İbişbaşı hepsini eliyle işaret ederek, “Arkadaşlarım...” dedi. “Hepsi ya şairdi, ya hikâyeci, ya müzisyendi ya da şarkıcı. Karayün Ağa bunları soytarı yaptı. Hepimizi saraylara topladılar. Saraylılardan başkasına görünmemiz yasaklandı. Eh, biz de kaçtık işte...”

Koca burunlu bir İbiş söze karıştı: “Burada efendi yok, kimsenin kölesi değiliz.”

İri gözlü bir başkası, onun sözünü kesti: “Şimdi yalnızca halkı eğlendiriyoruz. Özellikle hasta çocukları güldürüyoruz.”

İbişbaşı, “Sen gelmeden önce,” dedi, “tam yemek yorduk ki haber geldi, şu tepenin ardındaki köye, çocukları güldürmeye gitmiştik.”

İbişlerden biri Yün Sultan'ın üzgün görünümünden etkilenmişti. Bu nedenle eline mandolini aldı ve şu şarkıyı söyledi:

*Eğlenceli yalanı
Söylüyorum gül diye
Hiç olmamış yılanı
Tutuyorum kıl diye*

Yün Sultan şarkıyı o kadar beğenmişti ki, büyük bir coşkuyla alkışladı. İbiş, Yün Sultan'ı selamlarken kapı çalındı. Bir sessizlik oldu. Kapıyı kadın ibiş Porsuk Hanım açtı. Oduncu Çınar gelmişti.

“Yün Sultan'ı aramıştım” dedi saygıyla.

Porsuk Hanım ona yol gösterdi: “Buyurun.”

Oduncu Çınar içeri girdi, Yün Sultan'ı görünce sevinçle iki elini yana açtı: “Nihayet buldum sizi.”

“Gel, yemek yiyorduk” dedi İbişbaşı.

Çınar utanarak baktı.

İbişbaşı, “Aç değil misin yoksa?” deyince Çınar yutkundu. Birdenbire bütün ibişler, “Hadi sofraya!” dediler bağrışarak. Masaya aç kurtlar gibi üşüştüler.

Yemek neşe içinde yendi. Çınar, Yün Sultan'ın kaçmasına nasıl yardım ettiğini ve burayı bulmaya çalışırken ormanda nasıl kaybolduğunu bir bir anlattı. O sırada yine bir haber geldi ki kimsesiz çocuklar yararına bir eğlence düzenlenmiş, ibişlerin onlara yetişmesi gerekiyormuş. İbişler yine paldır küldür evden çıktı.

İbiş Telli'nin Yaptıkları

İbişler giderken, çalılıklarda saklanmış olan İbiş Telli doğruldu, sağı solu kuşkuyla süzdü, ayak uçlarında yürüye yürüye gidip kapıyı çaldı. Bir yandan da, “Eskici geldi! Eskiler alırım! Güzel aynalarım, taraklarım, kokularım var. Eskici!” diyordu.

Yün Sultan kendi kendine söylendi: “Ormanda eskici mi olurmuş? Ne garip şey!”

Oduncu Çınar kapıyı araladı: “Buyurun?”

İbiş Telli yaşlı bir adam gibi görünüyordu, sesini de-
ğiştirdi: “Tarak, ayna, koku satarım, ey talihli insan.”

“İstemiyoruz, sağ olun.”

“O zaman bir su isterim, zahmet olmazsa.”

Çınar mutfaktan su testisini aldı, tepsiye bir de maşrapa koydu, kapı önünde bekleyen İbiş Telli'ye götürdü. İbiş Telli acı çekiyormuş gibi ıhlaya ıhlaya suyunu içti, maşrapayı uzatırken teşekkür etti, torbasını açtı ve “İyiler kolay kolay önüme çıkmıyor” dedi. “Seni pek sevdim. İşte eşyalarım. Seç beğen al. Hangisini istersen, sana hediye edeceğim.”

Oduncu Çınar istemedi, bir bardak suya karşılık böyle hediyeler almak ona göre yakışsız bir davranıştı.

İbiş Telli baktı ki Çınar hediye falan almayacak, kapıyı da kapatmak üzere! Atıldı: “Dur bakayım” dedi,

torbasından bir ayna çıkarıp uzattı: “Şu aynaya bir bak ve bir dilek tut.”

Çınar aynayı eline alır almaz İbiş Telli, “Elemtere fiş, kem gözlere şiş, terelelli canına, git bakalım testilerin yanına” tekerlemesini fısıldadı. Oduncu Çınar, “Bana bir şey oluyor” dedikten sonra sallandı, duvara tutundu ama pıt diye bir ses çıktı, Çınar aynanın sihri yüzünden testiye dönüştü. İbiş Telli testiye yerden aldı, havaya kaldırıp inceledi. Alaycı alaycı sordu: “Nasılsın şimdi Çınar kardeşim? Testi olmak kolay mı zor mu? Kırarım bak seni...”

İbiş Telli şımarık bir hareketle testiye yere atacak gibi yaptıktan sonra durdu ve “nasıl korkuttum” der gibi baktı: “Şaka şaka” dedi.

O sırada Yün Sultan belirdi kapıda: “Çınar! Kimmiş gelen?”

İbiş Telli’yi görünce şaşırdı: “Kimsiniz?”

“Tanrı misafiriyim kızım. Kocanızdı galiba, bir testi pekmez istedim de, ‘Bir koşu kilere bakıp geleyim’ dedi.”

Yün Sultan afalladı: “Kocam mı? Pekmez mi? Siz neler söylüyorsunuz böyle?”

Yün Sultan endişeyle sağa sola bakınırken İbiş Telli torbasını gösterdi: “Eskiciyim. Bakmak ister misiniz? Taraklarım, aynalarım var.”

Yün Sultan korkmuştu: “Hayır, sağ olun. Bir şey istemiyorum.”

İbiş Telli atıldı: “Bakın çok güzel bir çift küpe. Alın şu tokayı takın bir, çok yakışacak.”

“İstemem, hayır.”

İbiş Telli küsmüş gibi, “Eh, madem istemiyorsunuz. Siz bilirsiniz. Hah, aklıma ne geldi. Şu şekerin güzelliğine bir bakın. Hediye olsun. Alın” dedi.

Yün Sultan şekerini almadı.

İbiş Telli çaresizdi, son bir çare kalmıştı, onu dene-yecekti. İner gibi konuştu: “Sesimi tanımadın mı Yün Sultan?”

İbiş o sırada yüzündeki takma sakalı çıkarıyordu. Yün Sultan haykırdı: “İbiş Telli! Neden bu giysiler içindesin? Kendini niye gizliyorsun?”

“Sultanım. Durum kötü. Haramiler peşimizde. Hadi toparlan.”

“Ben hazırım.”

“Fistan giy. Köylü gibi. Başını da bağla. Hiç tanınmaz olmalısın. Yola çıkıyoruz. Şekerini unutma.”

Yün Sultan şekerini gülerek yemeye başladı. Birden hıçkırды, başını tuttu ve yere yığıldı.

İbiş Telli onun başına geldi, üzüntülüydü: “Elveda Yün Sultan. Gerçekten üzgünüm. Özür dilerim. Bunu isteyerek yapmış değilim.”

Fakat yine de Yün Sultan’ı öylece bırakıp gidemedi, onu bir odaya taşıdı, üstünü örttü. Fakat o sırada eğlenceye giden ibişler kahkahalar içinde eve döndü. İbiş Telli’nin evden çıkması olanaksızdı. Torbasını almaya da zamanı kalmamıştı.

İbişbaşı’nın sesi duyuluyordu: “Yün Sultaan! Neredesin?”

Kıvrık İbiş, “Çınaaar!” diye seslendi.

Nereden bilsinlerdi Oduncu Çınar'ın testi haline geldiğini? Kıvırcık İbiş masanın üzerinde duran testiye görüp sordu: "Bizim böyle bir testimiz var mıydı arkadaşlar?"

Armut İbiş torbayı görünce sevinçle atıldı: "Aa bakın şuraya. Taraklar, aynalar, kumaşlar..."

Torbadan çıkardığı şalı omzuna saran Porsuk İbiş duraksadı: "Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

Armut İbiş aynayı eline alır almaz başını tuttu. Ofladı. Bağırды: "Ah, ne oluyor! Gördünüz mü?"

Kuzgun İbiş aynayı eline alıp sordu: "Ne oluyor?"

O da başını tuttu hemen, "Ah!" diye bağırды.

Tarakla saçını taramayı deneyen Kıvırcık Kız başını tuttu. Kocaburunlu İbiş bir koku şişesini açıp koklayınca devrildi, Porsuk Kız omzuna sardığı şal yüzünden şala dönüştü. Armut İbiş bir küçük bardak oldu, herkes bir şey olduğunda pıt pıt sesler çıkıyordu. Kıvırcık İbiş pıt dedi tarak oldu. Kuzgun İbiş, "Galiba bu ayna sihirli" diyerek aynayı eline aldığıında İbişbaşı bağırды: "İyi bildin! Sakın bakma aynaya."

Kuzgun İbiş aptallaşmıştı sanki. "Buna mı?" diyerek aynayı yüzüne tuttu ve pıt diye bir ses çıkararak tahta kaşık haline geldi.

İbişbaşı durumu anlamıştı: "Biri bu evde bir işler çevirmiş!" dedi. "Arkadaşlarımı büyüyle ne hale getirdi şuna bak."

Aynayı eline aldı, yüzüne tutmadan, onu kendisinden uzak tutarak Yün Sultan'ın yattığı odaya girdi, İbiş Telli'yi otururken gördü. Yün Sultan uyuyor, İbiş Telli sanki bir ölünün yasını tutar gibi büzülmüş, düşünüyordu.

İbişbaşı evde bu kadar gürültü varken sesini bile çıkarmadan oturan bu adamdan korktu. Sesi titreyerek bağırdı: “Kimsin sen yabancı? Evimizde ne arıyorsun?”

İbiş Telli üzüntülü bir sesle konuştu: “Ben padişahın soytarısıyım. Yün Sultan’ın da uşağıyım. Ya sen kimsin?”

İbişbaşı bu sözleri işitince yumuşamıştı ama İbiş Telli, “Gözlerime bak” der demez bir büyücünün karşısında olduğunu anlayıverdi. İbiş Telli’nin, “Elemtere fiş, kem gözlere şiş, terelelli canına, git bakalım merdanelerin yanına” sözünün tamamlanmasını sabırla bekledi ve elindeki aynayı kaldırıp İbiş Telli’nin yüzüne tuttu. İbiş Telli kendi bakışıyla kendini merdaneye çevirince pıt diye bir ses duyuldu. Akıllı İbişbaşı, merdaneyi aldı ve “Gel bakalım suç aleti” dedi.

Sevgi Sarıyumak Duruma El Koyuyor

Başvezir Sevgi Sarıyumak, Karayün Ağa'nın yaptıklarına bir son verileceğini biliyordu.

Şimdilik Yün Sultan'ın kaçırılması sorunu çözülme-
liydi.

Sevgi Sarıyumak ona çok yakışan sarı kıvrıcık saçlarını kabarta kabarta düşündü: "Çözelim o zaman sorunu" dedi.

Yün Sultan'ın kaçırıldığı gün Tiftik Sultan'la İbiş Telli dışında kimsenin bu olayı görmediği aklıdaydı. Üstelik İbişlerin saraydan çıkması yasak olduğu halde İbiş Telli zaman zaman ortalıktan kayboluyordu.

"Önce Tiftik Sultan'la görüşeyim" dedi. Saraya gitti ve Tiftik Sultan'ın odasına giderlerken görevliyi bir kenara çekip sordu: "Burada hiç şüpheli şeyler gördün mü?"

Genç kadın titreyerek, "İyi ki sordunuz! Korku içinde yaşıyorum" dedi. "Bazen çığlıklar işitiyorum, cızırtılı sesler, yakarmalar..."

"Kim bağılıyor? Neler oluyor?"

"Tiftik Sultan sanmıştım ama bir erkek sesi bu. Padişahımız da değil."

"Senden başka kimse duymuyor mu bu sesleri? Neden kimse sözünü bile etmedi?"

"Bu katta başka kimsenin bulunmasına izin verilmi-

yor. Üstelik yeşil, sarı, mavi ipler bağlanmış zillerden biri çalmadan alt kattan çıkıp ben de gelemiyorum. Benimki mavi ip.”

Sevgi Sarıyumak şaşırdı, böyle bir şeyi ilk kez duyuyordu.

“Sence bağıran kim? Neden bu kata kimsenin gelmesine izin verilmiyor?”

Görevli sağını solu gözledi: “Gördüklerim inanılmaz. Nasıl anlatacağımı bilemiyorum.”

O sırada uzakta, bir odada şangır şungur sesler işitildi. Tiftik Sultan bağıırıyordu: “Al işte!” diyordu. “Sonunda yapacağım bu!”

Kulak kabarttılar. Sert bir ses yanıt veriyordu ona: “Otur yerine. Benim yanıma bile yaklaşamazsın.”

“Görürsün, bir gün ölümü göze alıp sana en korkutucu şeyi yapacağım!”

Sevgi Sarıyumak yavaş yavaş odaya yaklaştı, kapı aralığından içeri baktı. Tiftik Sultan bir aynanın önünde durmuş bar bar bağıırıyordu. Sanki delirmişti. “Kandırdın beni!” diyordu aynaya. “Kandırdın! Olayları başka türlü gösterdin!”

Aynadan mı geliyordu o ses? Ne kadar tuhaftı! Ayna “Hiçbir ayna yalan söylemez. Sen kendi içinde ne varsa onu gördün!” diyordu.

“Yalan bu. Bana yaptırdığın şeyleri niye yaptım? Söyle, senin zorunla değil mi? Beni niye zorladın?”

“Dedim ya, intikam! Beni kıranı ben de kırarım, o kadar.”

“Senin yüzünden her şey berbat oldu. Ben dayanamayacağım artık, yeter!”

Tiftik Sultan eline bir vazı aldı: “Beni mahvettin! Ben de seni mahvedeceğim!”

Aynadan çıkan mavi bir ışık, yıldırım çarpmasına benzer bir parlamayla Tiftik Sultan’ı cızır cızır yaktı. Kadın çığlık atıp devrildi. Elektrik çarpmış gibi sarsılmaktaydı. Bağırmaya çalıştı ama ağzını oynatabildi yalnızca, balığa benziyordu, sesi çıkmadı.

Kapıyı açıp Tiftik Sultan’ın yardımına koştular. Sevgi Sarıyumak hiçbir şey görmemiş gibi davrandı: “Ne oldu? Niye bağırдың? Bu vazolar niye kırıldı?”

Tiftik Sultan’ın saçında dumanlar tütüyordu. Konuşacak gibi oldu, sesi çıkmıyordu. Gözünden bir damla yaş süzöldü. Ne diyeceğini bilemediği anlaşılıyordu. Sevgi Sarıyumak onu sakinleştirdi, “Sonra konuşuruz” dedi, görevliyle birlikte onu yatağına götürüp yatırdılar.

O sırada kapıda güvenlik güçlerinin yöneticisi Mercek Efendi belirdi, başvezire önemli bir haber getirdiği anlaşılıyordu. Başka zaman olsa Tiftik Sultan’ın odasına kadar gelmez, dışarıda beklerdi.

“Paşam” dedi. “Bir sahtekâr ibişbaşı yakaladık.”

Sevgi Sarıyumak, Tiftik Sultan’ı bırakıp Mercek Efendi’nin yanına geldi, birlikte çıktılar. Sevgi Sarıyumak sordu: “Nerede yakaladınız o ibişbaşını?”

“Sarayın kapısında.”

Sevgi Sarıyumak o sırada birkaç askerin arasında elleri bağlı duran ibişbaşını görmüştü.

“Bu mu yakaladığınız kişı?”

İbişbaşı, güvenlik güçlerinin yöneticisi Mercek Efendi’yi ayıplayarak başını iki yana salladı ve “Ben kendim geldim, yakalanmadım” dedi.

Sevgi Sarıyumak adama dikkatle baktı. Suçlu birine benzemiyordu. Sordu: “Neden geldin?”

“Yün Sultan’ın yerini söylemeye geldim.”

Sevgi Sarıyumak, “Koşun çabuk!” dedi askerlere.

Askerler koşuştular, birbirlerine çarptılar, birkaçı sersersem sersersem yere yığıldı. Sevgi Sarıyumak üzüntüyle baktı: “Güvenlik güçleri ne hale gelmiş! Nereye koştu bunlar?”

Mercek Efendi utanarak yere dikti bakışlarını. Sevgi Sarıyumak güvenlik güçlerinin yöneticisine uzak bir yerleri işaret ederek buyurdu: “İbişbaşını yanınıza alın. Size evi göstereyim. Getirin kızımızı. Hadi...”

Aynanın Duracağı Yok

Tiftik Sultan yanık saçlarını suyla ıslattı, toparlandı. Ayna hiç rahat vermiyordu. Yeniden “Pssst” dedi. “Gel yanıma!”

Tiftik Sultan istemeye istemeye gitti, aynanın önüne dikildi. Bir süre olanı biteni anlamak için baktı ve sonra gülmesini zor tutarak aynaya sordu: “Demek İbiş merdaneye dönüştü?”

Ayna da gülüyordu: “İbiş bu haliyle ne kadar da sevimli değil mi?”

Sonra seslendi.

“İbiiiş! İbiiiş! Elemtere fiş, kem gözlere şiş, terelelli canına, git bakalım insanların yanına.”

Aynadan görülebilen merdane şöyle bir tıkırdadı, döndü, düştü, sonra İbiş olup doğruldu. Biraz yorgun görünüyordu. Göz altları mordur. Fakat görünüşündeki tuhaflık bilek kalınlığında olan bıyıktan geliyordu.

Ayna gülmesini tutamayarak yine seslendi: “İbiiiş.. İbiş Telli!”

İbiş Telli bıyığını şaşkınlıkla tutmaktaydı, sese kulak verdi. Ayna’nın sesini dinledi. Ayna, “Bıyığında bir yanlışlık oldu, şimdi düzeltirim” diyordu.

“Elemtere fiş, kem gözlere şiş, terelelli canına, git bakalım bitkilerin yanına.”

İbişin koca bıyığı düştü. Ancak yorgunluğu geçmişe benzemiyordu. Oflayıp pofladı. Oturdu. Başını tuttu: “Merdane olmak ne zormuş. Yiyecek bir şey bulamadım. Her an korkuyla bekledim. Bir ateşe mi düşerim, yoksa çukura mı yuvarlanırım? Amanın bu nasıl iştir? Aklım insan aklı, bedenim tahta. Bundan korkunç ne olabilir? Vay başım... Vay başım...”

Ayna seslendi: “İbiş.. İbiş...”

İbiş “çattık” der gibi baktı: “Ben bu sesi işitince kendimi yine merdane gibi hissediyorum. Buyurun fırın hazretleri...”

“Benimle alay edemezsin!”

“Özür dilerim. Sana da hiç şaka yapılmıyor.”

“Şakayı yalnızca ben yaparım. Hadi koş gel. İşimiz çok.”

“Ne işimiz var ki daha?”

“Sevgi Sarıyumak’ı öldüreceksin. Sırrımızı öğrendi.”

İbiş Telli yüzünü avuçlayıp pofladı: “Ben demedim mi merdane olmak daha iyiydi diye?”

Ayna kızgınlıkla bağırdı: “Öyle mi demiştin? Tamam o zaman, elemtere fiş kem gözlere şiş terelelli canına, git bakalım...”

İbiş ellerini sallayarak aynayı engellemeye çalıştı: “Tamam tamam! Merdane olmak istemiyorum. Dur!”

O sırada İbişlerin evinin kapısı vuruldu. Askerler Yün Sultan’ı almaya gelmişlerdi. “Aç kapıyı!” diyordu güvenlik güçlerinin yöneticisi Mercek Efendi.

İbiş, “Geldim” diyerek kapıyı açtı.

Mercek Efendi bağırdı: “Sonunda yakayı ele verdin!”

İbiş iki elini havaya kaldırdı: “Bakın, her şeyi açıklayacağım. Hiçbir şey gördüğünüz gibi değil.”

Mercek Efendi alaycıydı: “Neden bütün suç işleyenler aynı cümleyi kullanır?”

“Aynı cümleyi mi kullanır hepsi?”

Mercek Efendi, evet anlamında başını yukarıdan aşağı indirdi: “Aynı cümleyi.”

Mercek Efendi askerlere seslendi: “Evi arayın!”

İbiş Telli, askerlere, “Çok güzel aynalar var, onlara iyice bakın” derken sırtıyordu.

İbişbaşı seslendi: “Sakın ayna görürseniz almayın, üstünü bezle kapatın.” Sonra içeri girdi, parmağıyla bir odayı işaret etti: “Yün Sultan burada!”

Mercek Efendi kısa bir arama taramadan sonra gelip tarak, testi, zil, yelek gibi eşyaların nerede olduğunu sordu.

İbiş omuz silkti, alay eder gibi konuştu: “Bilmem.”

Mercek Efendi üsteledi: “İbişlerin evi değil mi burası?”

“Evet.”

“Sen de İbiş değil misin?”

“Doğru. İbiş'im.”

“Peki bu evde ne arıyorsun?”

“Akıllıca bir soru. Evet ne arıyorum?”

“Söyle çabuk.”

“Yün Sultan'ı görmeye geldim.”

“Yün Sultan'ın burada olduğunu nereden biliyordun?”

“Güzel soru. Bilmiyordum. Tiftik Sultan söyledi.”

“Soytarı! Bir de iftiraya mı başladın şimdi?”

“Doğru söylüyorum! Ben burada merdane olmuştum. Kurtuldum. Başka bir şey görmedim.”

“İbiş soytarılığı bırak. Ne demek merdane oldum, bir şey görmedim?”

Askerlerden biri içeri girdi, elinde üstünde duman tüten bir saksı vardı. “Aradığımız eşyalar burada efendim. Tarağı, bastonu, testi, yeleği, zili, aynayı bulduk.”

Mercek Efendi sordu: “E, bu saksı da ne?”

“Bir arkadaşımız aynaya bakınca bu hale geldi.”

“Koy hepsini bir yere. Aynayı koca bir kumaşla sarın, Yün Sultan’ı bir arabaya yerleştirin, bu İbiş’i de bağlayın getirin bakalım.”

Tiftik Sultan aynanın önünde perişan bir halde durmakta, olanı biteni izlemekteydi.

Saray Bahçesinde Bir Umut

Yün Sultan uykudaydı. Uyanacak gibi değildi. İnsanlar zil, yelek, tarak, ayna gibi araçları onun yanına koymuşlar, öylece bakıp duruyorlardı.

Padişah Karayün Ağa geldi: “Yün Sultan neden baygın yatıyor?”

Sevgi Sarıyumak, “Sizin yüzünüzden padişahım” dedi.

Padişah afalladı. “Benimle nasıl konuşuyorsun” diyecekti ama kadının öylesine buyurgan bir bakışı vardı ki, bilgisiz padişah bilgi karşısında nasıl konuşacağını bilemedi, sesini yumuşattı: “Neden böyle söylediniz?”

Sevgi Sarıyumak gülümsedi: “O aynayı yapmayacaksınız!” dedi.

Karayün Ağa ağzını açacak gibi oldu. Başvezir Sevgi Sarıyumak elini kaldırdı, “Hayır” diyerek onu engelledi ve sözlerini sürdürdü: “Eşitliği, mutluluğu ayaklar altına serdiniz. Kibir yayan sihirli bir ayna yarattınız.”

Karayün Ağa yere bakarak düşünüyordu. Sevgi Sarıyumak devam etti: “Meğer Bilge Sultan’ı da öldüren aynaymış. Gözüne ışık tutmuş.”

Karayün Ağa irkildi. Bunu bilmiyordu.

“Kim söylüyor bunu?”

Alaycı alaycı gülümsedi Sevgi Sarıyumak: “Ayna konuşuyor, biz dinliyoruz!”

Karayün Ağa pişmanlıkla yüzünü avuçladı, “Padişahlıktan istifa ediyorum” dedi ve Yün Sultan’ı gösterdi: “Hep böyle uyuyacak mı?”

Sevgi Sarıyumak üzgündü: “Onu bilmiyoruz işte.”

O sırada büyük bir şangırtı oldu. Tiftik Sultan’ın çığlılığı işitildi. Bu şangırtıdan sonra taraklar, aynalar, yelekler pıt pıt pıt ederek insan oldular. Yalnızca testi, yani Oduncu Çınar keçiye dönüştü. Oduncu Çınar’a etki eden büyü bozulmuştu bozulmasına da, tam değil.

Bir de Yün Sultan! Onda hiçbir değişiklik yoktu.

Keçi meleyerek sağa sola koştu sonra Yün Sultan’ın ayak ucuna gelerek kokladı ve genç kızın ayaklarını yalamaya başladı. Yün Sultan öyle bir gıdıklandı ki, adeta yerinden fırlayarak ve kahkaha atarak uyandı. O uyanır uyanmaz keçi kayboldu, Oduncu Çınar oldu.

Eğlence

Sevgi Sarıyumak meclis kararıyla başbakan seçildi. Meclis Yünistan'da padişahlığa son verdi.

Meclis emriyle ibişlik yasaklanmıştı artık. Savaşlar sona erdirilmiş, keçi çiftlikleri yeniden açılmış, okullar bilgiyle donatılmış, zenginlikler artırılmıştı. İbişlik yerine eski zamanlarda olduğu gibi şarkıcılık, şairlik gibi meslekler özgür bırakılmıştı.

Yün Sultan aynalardan bakış gücünü, konuşma yeteneğini ve kendini beğenmeyi yok etti ama hâlâ asıl buluşunu yapabildiğini düşünmüyordu. Uzun süredir araştırmalar yapıyordu. Aynaların ona bakan kişinin tersini gösterdiğini düşündüğü gün, heyecanla zıpladı. Yani sağ elimiz aynada sol el oluyor, sağ ayağımız sol ayak yerinde duruyordu. Yün Sultan sonunda neyi aradığını bulmuştu: Aynaya baktığımızda da sağ elimizin sağ el olduğu, sol gözümüzün sol göz olduğu, bize yalan söylemeyen, her şeyi olduğu gibi gösteren bir ayna yapacaktı.

Şarkı söyleye söyleye formülleri yazdı, hoplara zıplaya aynayı yaptı.

Onu sergilediği gün bir bakıma bütün kötülöklere neşe içinde veda ediliyordu. Aynaya bakan kişi hem kendini hem de başka birini görür gibi oluyordu. Bütün insanları aklımıza getiren bir sevimliliği vardı aynaların.

Başbakan Sevgi, bilim parkında karşılaştığı ibişbaşına sordu: “Seni sanat işleri bakanı yapalım mı, ne dersin?”

İbişbaşı sözünü sakınmayan bir insandı: “Benim işim onu bunu güldürmektir” dedi. “Eleştirdiğim insanların makamına oturmamak değil.”

İbişbaşı sergiye kutlama için gelmişti. Kalabalık onu ve diğer ibişleri görünce toplandı, alkışlamaya başladı. Kıvrıcık Kız ne yapsın, mandolinini eline aldı ve ala ala yürüdü. Armut, Kuzgun, Kocaburun, Porsuk Hanım ve Telli İbiş ise şarkı söylemeye başladılar.

İbişbaşı şarkı bitince, “Evvel zamandaydı” dedi, durdu. Sesi çok tatlıydı. Devam etti: “Manda tavandaydı. Baş aşağı dinlenirdi. Biz yedi arkadaş bindik mandanın sırtına, olmayan yola çıktık. Üç dere-den geçtik, ikisi kuru muru, birinin suyu yoktu. Susuz derede üç ördek, kanat ırpardı yüzerek. İki- si ölü-mölü, üçüncüsü cansızdı. Tuttuk bir ok attık, vurduk cansız ördeği. Düşüverdi uçmadan, üstümüzden geçmeden, suyumuzu içmeden, çıktı bir dev adam geldi. ‘Verin’ dedi ördeği, verdik oturakaldık. Attı ördeği suya, sonra aynaya baktı. Ördek sudan geçerken, sordu aynaya vakti. Otuz beşi kuş geçe, suları böldük üçe, dev adama vermedik, olmayan dereyi içtik. Ayna dedi ki: ‘Dev adam, senden büyük kimse yok’ Baktık şöyle etrafa, kimsecikler görmedik. Sordu yine dev adam: ‘Söyle düşmanım kim benim.’ Ayna ayna parladı, ışığıyla gürlledi: ‘Bak bakalım dev kişi, düşmanını bil’ dedi. Adam eğildi baktı. Aynada kendini gördü. Sonra açıldı bir kapı, dev adam içine girdi. Aynayı kırđık bakmadan, sular aktı gitmeden, ateş yandı tütmeden,

dinlendikçe yorulduk. Geçti zaman. Bir at bulduk sahip-siz. Aldık onu parayla, saydık durduk sırayla, elimizde çarayla, çıktık taşın üstüne.

Masal masal matimiz, yere düştü kutumuz, hadi binip gidelim, burada yokken atımız.”

Alkışlar arasında halkı selamlayan İbişbaşı ve arkadaşları Yün Sultan’la Karınca dansı yapan Oduncu Çınar’ın yanına koştular ve ikisi için bir şarkı söylemeye başladılar.

Şarkı bitince şapkalar havaya fırlatıldı, mutluluk dilekleri göğü kapladı, “Yaşasın barış ve sevgi!”, “Yaşasın iyilik” sesleri arasında yemekler yendi. Müzik sesleri görünmez aynalarda yankılanıyor, bu mutlu gösteriye uyan yıldızlar şangır şungur edercesine yanıp sönüyordu.

Çok uzak bir yerlerde mutluluk saçan bir ayna kırılmıştı da yeryüzüne dökülüyordu sanki.

YAPI KREDİ YAYINLARI / DOĞAN KARDEŞ SEÇMELER

Bilgin Adalı

Elif'in Olağanüstü Düşleri
Büyük Tuzlu Su Klanı
Buzul Çağı
Eşek Klanı

İlgım Verryeri Alaca

Bir Kış Gecesi

Berat Alanyalı

Neşeli Orman'ın Bateristleri
Neşeli Orman'ın Yaz Konukları
Yaramaz İki

Görkem K. Arsoy

Zuzu ile Kaplan Yongi
Sarıldığımız Gün
Ufak ile Tefek

Ezgi Berk

Kitabın Yolculuğu

Elvan Uysal Bottoni

Yavru Gurme Rüya ile Deniz Büyülü Bostanda
Yavru Gurmeye Masallar
Küçük Gurmeye Dünya Mutfağı

A. Orçun Can

Yeryüzünden Gelen Adam
Gökyüzüne Düşen Kız

İnan Çetin

Ludingirra ile Attika -
Yenilik Aynası İmparatorluğu

Selçuk Demirel

Mumuk Fotoğraflarda
Mumuk Harfleri Öğreniyor
Mumuk Oyuncakçıda
Ayağına Diken Batan Süper Karga
Alfabe
Karga ile Tilki ve Cırcır Böceği ile Karınca

Naz Elkörek

Toko - Küçük Bir Kuşun
Büyük Gagasıyla Banışma Hikâyesi

Nursel Erdoğan

Ah Kuşlar Vah Kuşlar
Nasreddin Hoca Nerede?
Terzikuşu'na Ne Olmuş?

Ömer Faruk

Defne Ağacı ve Orman Kardeşliği

Tevfik Fikret

Şermin

Tuvana Gülcan

Doğasever Eda - Orman Gönüllüleri

Doğan Gündüz

Unutma Oyunu
En Sevdiğim Oyuncak
Kayıp Çocuklar Bahçesi

Müge Mengü Hale

Ayışığını Arayan Denizkaplumbağaları - Çıtırak ile
Pıtırak

Nâzım Hikmet

Üç Şiir - Yaşamaya Dair, Ceviz Ağacı,
Masalların Masalı
Sarayda

Çiğdem Kaplangı

Şatoda Kahvaltı -
Şef Ejder'den Pek İğrenç Yemek Tarifleri

Yaşar Kemal

Kalemler
Beyaz Pantolon
Yeşil Kertenkele

Gürsel Korat

Kunday Gölgele Çayı

Nezihe Meriç

Küçük Bir Kız Tanıyorum Dokuz Yaşında
Küçük Bir Kız Tanıyorum On Yaşında
Küçük Bir Kız Tanıyorum On Bir Yaşında

Yaprak Morali

Baykuşlar Hangi Dilde Konuşur?

YAPI KREDİ YAYINLARI / DOĞAN KARDEŞ SEÇMELER

YAPI KREDİ YAYINLARI / DOĞAN KARDEŞ SEÇMELER

Şafak Okdemir

Mavi Kız - Uzun Bir Yol
Şehir Çocukları Ya da Çocukların Şehri

Feridun Oral

Dedemin Hayal Defteri
Guguklu Saatin Küçük Kuşu
Bu Kış Kimse Üşümeyecek
Farklı Ama Aynı
Yağmurlu Bir Gün
Meyveleri Kim Yemiş?
Babaannem Kime Benziyor?
Kırmızı Elma
Böğürtlen Cini ve Sarı Gaga
Kirpi ile Kestane
Baloncucu Dede ve Üç Küçük Yaramaz
Benekli Faremi Gördünüz mü?
Pirinç Lapası ve Küçük Ejderha
Küçük Fare Bidi
Kırmızı Kanatlı Baykuş
Ay Ne Zaman Gelecek?

Feridun Oral - Sara Şahinkanat

Maymun Kral

Filiz Özdem

Umutunu Yitirmeyen Sığırcık
Serçenin Denize Söylediği
Zeynep - Benim Güzel Hayvanlarım
Hoş Geldin Şaşa
Gizli Anılar Kuyusu
Peki Şimdi Nereye?
Utku'nun Kalemi
Kulaktan Kulağa
Efe'nin Beklenmedik Maceraları

Muzaffer Özgüleş

Mimar Sinan Macerası

Nilay Özer

Yara Bandı Fabrikası
Üç Ejder Masalı

Yasemin Özer

Bir Gün Tavşan Kralken
Yeni Komşumuz Komo

Arslan Sayman

Şarkı Söyleyen Berber
Kırmızı Kuş
Karganın Rengi
Piraye'nin Bir Günü
Hazerfen'in İzinde - Gökyüzünde
Engin Mavi - Açık Denizdeki Serüven
Bruni'nin Avlusu
Barba ile Rabarba

Sara Şahinkanat, Arslan Sayman

Mevsimlere Güzelleme

Sara Şahinkanat

Üç Kedi Bir Canavar
Kim Korkar Kırmızı Başlıklı Kız'dan?
Üç Kedi Bir Dilek
Yavru Ahtapot Olmak Çok Zor
Annemin Çantası

Cemal Süreya

Aritmetik İyi Kuşlar Pekiyi

Sibel Şengül

Kuytu Orman'da Neler Oluyor?
Dalgın Diş Perisi

Esin Erdem - N. Levent Tanıl

Zürafanın Benekleri

Yalvaç Ural

Mavi Eşek ile Aylak Aslan -
Öyküsünü Arayan Hayvanlar
Mavi Eşek ile Yapboz Karga -
Sesleri Karışan Hayvanlar

Elif Yemenici

Kar Masalı

Fethi Yılmaz

Çilek Kokusu

YAPI KREDİ YAYINLARI / DOĞAN KARDEŞ SEÇMELER

